

vort Fædreland have grundfæstet og prøvet denne Sag, og maae stemme saaledes, som vi troe, det er meest foreneligt med vort Fædrelands Vel — skulde da ikke ogsaa, siger jeg, den Time komme, at ogsaa vi skulde blive frie for Mistjendelse (Hør! Hør!). Jeg skal ikke længere opholde den høitærede Forsamling; men man vil vel af de saa Ord, jeg har tilladt mig, kunne slutte sig til, at jeg ikke kan ende saaledes, som den høitagtede Premierminister gjorde idag, naar han udtalte: „Gud forbyde, at Budskabet ikke skulde blive antaget!“ Jeg vil derimod udtale det som mit Dnsse og mit Haab, at Han, som staaer over alle Stormagter, over alle Ministerer, og over alle Rigsdagsmænd — at Han, naar danske Mænd her stemme efter deres bedste Overbeviisning, vil lede det saaledes, at det maa blive til vort Fædrelands Gode og Vel (Hør!), og jeg vil derfor ogsaa, selv om jeg skulde feile, hvilket jeg dog ikke frygter, stemme efter min bedste Overbeviisning og, netop fordi jeg troer, at jeg, naar jeg stemmer saaledes, kun da stemmer gavnligt for mit Fædreland, stemme et aabent og reent Nei til det Kongelige Budskab (Bravo! Hør! Hør!).

Formanden: Jeg troer, det vilde være heldigt for Forhandlingerne, om Discussionen ikke betegnede Partier i Rigsdagen (Ja!).

Jeg skal give Ordet til den 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Treschow).

Treschow: Da der vistnok ikke lader sig sige noget Nyt i denne Sag, saa er det ikke ret mange Ord, jeg har at henvende til den ærede Forsamling. De skulle indeholde en Opfordring til Enighed. Da fiendtlige Hære ligesom ved et Korstog drog imod Landet, da de hærgede Landet og truede med Opløsning, da vare vi entige (Ja!). Ved den Almagtiges Haand, ved en lille, men modig Hær og ved Bistand af en mægtig Fyrste lykkedes det os at erholde en Fred, der med Hensyn til de Sjender, vi havde havt at bekæmpe, vel maatte kaldes gunstig. Men nu, da Riget blomstrer i Velstand, da vi med Taknemmelighed skulde nyde Fredens Frugter, nu ere vi uenige, nu ere vi splidagtige (Hør!), og hvorfor? For Noget, som de, der see Tingene i Frastand, vistnok ville undre sig over, at man kan være

uenig om (Hør!). Danmark har som Rige lidt store Tab; det har mistet sine Besiddelser paa hin Side af Sundet; man har fravrisset det et Broderland, med hvilket det i Aarhundreder havde været forbundet; mon da ikke Fædrelandskjærlighed skulde opfordre os til, saavidt det staaer i vor Magt, at holde de Dele sammen, af hvilke Monarchiet nu bestaaer? (Hør!) Men, hvorledes kan dette med Hensyn til Fremtiden skee, naar ikke disse Dele ere saaledes med hverandre forenede, at een Regent ifølge een Arvelov er berettiget til at herske over dem alle? Men nu er det jo en Sandhed, at det ikke er Tilfældet, idet der for Kongeriget gælder en Arvelov og for det forrige Lehnshertugdømme Holskeen en anden (Nei!). Hvis man nu vil sige: „Ja, saa kan jo for Lehnshertugdømmet Holskeen indføres den Arvegangsorden, der finder Sted for Kongeriget“, saa siger jeg, at dette kan ikke gaae an; thi det staaer ikke i vor Magt at fremtvinge det, eftersom der gives Prætendenter, deres Rettigheder være nu svagere eller stærkere, som gjøre Fordring paa dette Lehnshertugdømme, i Tilfælde af, at Frederik den Tredies mandlige Stamme maatte uddøe. Derimod staaer det i vor Magt i Kongeriget at tilvejebringe den samme Successionsorden som i Hertugdømmet, og Spørgsmaalet bliver saa, om det kun kan skee ved Opoffrelse af nogen Fordeel for Kongeriget. Jeg er nu af den Mening, at dette ikke er Tilfældet; men det er jo Noget, der baade er bestridt og understøttet saa udførligt, at jeg troer, at en Discussion paany herom vil være mindre hensigtsmæssig og passende. Kun dette skal jeg fremføre, at den agnatifke Succession netop ifølge Vedtaget og Sædvane har været den, som har været den herskende her i Danmark; saalange Historien vidner, og det i den Grad, at end ikke en Dronning som Margrethe i eget Navn regjerede Danmark (Grundtvig: Jo!). Nei, hun regjerede først som Formynders for sin Søn, siden for Erik af Pommern (En Stemme: Som var en Cognat!); altsaa, hvad man har paaberaabt sig i denne Henseende, forholder sig ikke rigtigt. Det er altsaa ingen Krænkelse, ingen Opgivelse af nogen gammel Ret, naar det danske Folk an-